

Kovboj

Dívám se před sebe a snažím se nezakopnout. Mám takovej pocit, že v tuhle chvíli by se to dvakrát nevyplatilo. Okovaný boty dupou po vyprahlý zemi a vířej prach. Nechávám za sebou jasně viditelnou stopu. Ale na tom nesejde. Stejně mě cejtí. Neutíkám proto, že bych se bál. Utíkám proto, že někdy si prostě člověk potřebuje srovnat myšlenky a trochu se uklidnit. Není příjemný probuzení v náruči smrti.

To mám z toho, že se za každou cenu snažím jít tímhle světem sám. Ale jak říkám, jaký si to uděláš, takový to máš. Rozhodně nemám chuť zachraňovat zadek ještě někomu jinému.

Vida! Před sebou mám křoví a jeden větší balvan, za kterej bych se mohl schovat. Přepočítat kulky, vymyslet strategii. Anebo v to alespoň doufat. Právě mám puls někde kolem dvou set a nejsem za žádnou cenu schopnej myslet souvisle.

Pět centimetrů a mohlo bejt po mně. Pět centimetrů! Kdyby mě nevzbudil ten odpornej dech, přidal bych se ke slintajícím hordám. Jen na to pomyslím, tak se osypu.

Ještě pár skoků a jsem za kamenem. Stačím se ohlídnout. Je jich devět. Devět belhajících se potvor, co se jim maso rozkládá na kostech. Očividně je to netrápí. Nic si nedělaj z toho, že by je hygiena zavřela na doživotí. Je jim jedno, že ze sebe nedokážou dostat slovo, jenom obligátní grrr. Jim nesejde na ničem. Kromě jídla. A jídla je všude kolem ještě pořád požehnaně. Jsem zářnej příklad.

Devět chodců a já mám jenom šest kulek. Měl bych s nima šetřit.

„Mysli, pitomče, mysli!“

Jenže myslet je festovní problém. Ani nevím, jak se mi to mohlo stát! Kolik let jsem neusnul tak, že bych se neprobudil při prvním zašustnutí. A tyhle zrůdy kolem šustily pěkně dlouho, než mě objevily. Jeden šmejď se nade mnou nakláněl, jak kněží nad spícím ministrantem. Hnilobnej smrad... Díky bohu za něj! Vrazil jsem mu pracku rovnou do chřtánu. A ještě jednou díky bohu! Za pořádně pevný kožený rukavice. Sice mi teď jedna chybí, ale ta svojí misi splnila. Doufám, že se na ní ten parchant zadávil.

Vykouknu zpoza balvanu. Asi tak padesát metrů. Přibližujou se rychle. Pomalá smrt... Pche! Sportovní chodci to jsou. Už jenom to kroucení zadkem jim chybí. Mám ale takovej pocit, že kdyby jeden z těchhle frajerů trochu zakroutil zadkem, vyšroubuje si celou spodní půlku těla.

Hm, tak hajzl, co mě tak neurvale vzbudil, se na mý rukavici nezardousil. Pořád mu ještě plandá z tlamy. Škoda jí, budu si muset najít nějakou novou. Hlavně stejně pevnou.

Teď se hodím do klidu. Rozhlídnu se kolem sebe. Potřebuju zbraň. Aspoň klacek. Cokoli.

„Do háje!“ Všechno zůstalo v táboře. Pustina očividně není pustinou jen tak pro nic za nic. Chvilí přemýšlím o tom, že si utrhnu jednu seschlou větev z keře, ale představa, že jim po jednom budu vypíchnout oči, mě nerajcuje.

Fajn. Klacek žádnej, stejně bych potřeboval spíš kyj. Tak co jinýho, těžkýho? Ne... ten balvan určitě neuzvednu. Ani s jeřábem. Půjdem na to jinak. Improvizace.

Vyskočím zpoza balvanu jak čiperná veverka na oříšky. Zkusím je překvapit. Na co si to hraju... Je jim jedno, i kdybych jim tu stepoval jak Fred Astaire s nahou Ginger Rogers. Mám na sobě spoustu masa, co se zubama dobře trhá. A ty teplý vnitřností vevnitř! Prostě mňamka. Degustační menu o deseti chodech. Ale ne, chlapci, tohle vám nedopřeju. Když už jsem vás nevyleká, zkusím jiný triky.

Vybírám si toho nejbližšího. Netváří se nijak nadšeně. Ksicht mu dávno odešel do důchodu. Nevadí, ksicht nepotřebuju. Benátskej karneval je až v únoru.

Jestli jsem se za ty roky něco naučil, tak mířit. Z toho důvodu dělám, co mi vážně jde. Mírím. A střílím. A pak utíkám jak sprinter ze záhrobí. Plán vychází. Osm zbylých je mi v patách. Hlavně zdrhat a nezastavit se. Pěkně do kolečka.

Schválně. Dám ti otázku. Víš, jaká je nejtěžší kost v lidském těle? Jasně, stehenní. A tahle kost se mi zrovna šikne.

Běžím si do kolečka, běžím a běžím, a potom ještě běžím, a ty pitomci mě následují jak svatou Pannu orleánskou. Jestli jim dal bůh něco do vínku, tak inteligenci rozhodně ne. Můj předchozí terč se svíjí na zemi a snaží se plazit. Skákat po jedné noze není jeho oblíbená kratochvíle. Na paralympiádu by to nedotáhnul. Zombie mají problémy s koordinací na obou nohou, natož pak na jedné. Připravte je o ruce a než k vám doběhnou, ksichtem rozryjou pole líp než traktor.

Plazícímu se obejdovi nechtěně šlápnu na hlavu. Dobře, možná ještě přenesu váhu, aby to pěkně křuplo. A že to křupne fajnově. Říkejte si, co chcete, ale takový křupnutí člověka potěší.

Zbejvá osm. Osm hladovejch krků, co máma dlouho nenakrmila. I když se svět furt hemží živáčkama, po tolika letech jsme vymírající druh. Držíme se zubama nehtama. Zvlášť některý. Ano, mluvím o sobě. V přežívání jsem docela dobřej.

Na vykecávání moc času nemám, ale to jsem celej já. S lidma nepromluví, ale sám se sebou si debatuju hodiny.

A je to tady! Moje improvizovaná zbraň. Kolt schovám do pouzdra za pasem. Ještě, že s ním chodím spát! Levou rukou, tou s rukavicí, kyj seberu a potěžkám. Myslím, že to půjde. Trochu s ním zatřesu, ať odpadnou míň přilnavý kusy masa.

„Jen pojď, ty kreténe! Jen si pojď pro medicínu! Tohle bude rehabilitace, kterou ti žádněj jinej doktor nenaordinuje!“

Abych tomu dodal grády, vezmu to z otočky. Za kotník se noha drží dobře. Stehno dopadne na hlavu toho potrata. Příjemné rupnutí! Jenom se bojím, že praskla i moje třetí noha. Štěstí mi přeje, povolila lebka nepřítele. Její obsah mě láká na pitvu. Další zákazníci už se ale hrnou. Není čas na srandičky. Tyhle chtěj platit hned.

Tentokrát klienta беру pěkně odspoda. To, co se právě snaží roztáhnout křídla a odletět, je jeho spodní čelist. Ale evoluce ptáka trvá přece jenom dýl. Čelist dopadá na zem, skoro jako kdyby chtěla něco říct. Ale mluví s přízvukem, kterej prostě nedávám.

Odzubenej kandidát se snadno nevzdává. Použiju svojí vlastní nohu a jeho mozek mi kape na špičku boty. V duchu se ujišťuju, že se to smyje. Svejch botiček se rozhodně nevzdám. Sice jsem v nich ze začátku měl neskutečně velký pučejeře, ale jakmile měkká tkáň odešla, boty sedly dokonale. A jak se v nich jezdí na koni!

„Grrr! Hrrr!“ vybafne na mě člen sledovací skupiny.

„Já ti dám grrr hrrr, ty šmejde. Správně je to hrrr grrr! Zabils celou pointu!“

Třetí sportovec má výrazně tvrdší lebku. Úžasnej kyj se rozletí na dvě strany. V rukou mi zůstává nejmíň vhodná lejtková část. Hned ji jednomu nedočkavci narvu do krku. Dívá se na mě, jako že si snad dělám srandu. Ale odpřisáhnu vám, že to myslím smrtelně vážně.

Rychle pro stehno. Jak kdyby se sirotci prali o kuře. Dostávám se snadno k dalšímu. Skupinka se ztenčila na pět pobudů. Tohle se zvládne. Máchnu stehnem ve vzduchu a poslední cáry masa odlítnou. Držím v ruce kost, která by klidně mohla sloužit na medině jako vzorová. Škoda, že poslední doktor, co jsem ho potkal, mi chtěl udělat kolonoskopii brokovnicí.

„Jen pojďte dál! Jen pojďte dál!“

Pohled na pět mátožnejch nemrtvejch, celejch vzteklejch, že jim kořist uniká, mě rozesměje. Samozřejmě musím jako na potvoru zakopnout. Když zjistím o co, ironie mě

praští rovnou do obličeje. Větev! Kde se tu asi vzala, holka? Když jsem ji potřeboval, to se neobjeví. Ale aby se mi dostala pod nohy, když se to hodí nejmíň, to nezaváhá.

„Sakra! Sakra!“

Jsou blízko. Až moc blízko! Po letech strávených unikáním a parádníma čísly skončím takhle trapně! To vážně našťve...

PRÁSK!

PRÁSK!

PRÁSK!

PRÁSK!

PRÁSK!

Pět mrtvejch nemrtvejch padá k zemi. Všichni s dírou v hlavě. Ani jsem si nevšimnul, že pravačka začala střílet. Nejspíš naučený reflex. Pavlov by měl radost.

Bolí mě zadek. Při pádu jsem si ho narazil. S tím budu moct žít. Mám pocit, jako bych ještě na něco zapomínal. Co se mi ten blb s lejtlem v hubě snaží sdělit? Aha, už vím. Vezmu šťastně nalezenou větev a jeho hlavu odpálím zpátky do pekla, kam patří. Konečně se můžu zastavit a obhlédnout bojiště. Je po všem. Pogratiuju si. Jenom jedna ztracená rukavice. Vlastně dvě. Znechuceně odhazuju i levou. Zkuste si šermovat stehnem rozkládající se mrtvolu a zůdťst čistej.

A hele, jeden se nám furt hejbe. Nohu na obranu příště nepoužiju.

Kdyby nemrtvej věděl, co se chystá... Ale jeho „Grrr!“ svědčí o tom, že mu závažnost situace vůbec nedochází.

„Jak je libo,“ říkám já a několika dobře mířenejma úderama mu z hlavy dělám cosi, co nejvíc připomíná ostružinovej koláč, na kterej se vrhla kopa děcek alergickéjch na lesní plody.

Práce hotová. Vracím se do svého skromného tábora. Doufám, že Francine stačila utýct, než se šílená devítka rozhodla, že si dá maso rovnou od kosti.

Devět zabitejch. Jestli se nepletu, a v tomhle se prostě nepletu, tak mi do deseti tisíc odprásknutejch hajzlů shází ještě devět set šedesát tři. Když budu předpokládat, že to postihlo celou lidskou populaci, tak tu mám zhruba šest miliard dalších. Asi bych si měl pospíšet, protože jinak je všechny nestihnu. Když si uvědomím, že možná nejsem jedinej, kdo to tu čistí, hned mám lepší...

„To si snad děláte srandu!“

Devět! Jak jsem si mohl myslet, že jich bylo jenom devět?! Moje malá kobyłka, moje Francine nestihla utýct. Asi měla tvrdej spánek jako já. Chuděrka moje malá. Právě z ní jedna zrůda vytahuje játra. Ani jsem nevěděl, že koně mají tak velký... Sakra!

Je jich na ní celejch sedm. Nebudou vědět, co se stalo. Vůbec nevnímaj nic kolem. Jsou tak načáchlý čerstvou krví, že necítí lákavou vůni dalšího chodu. Říkají si o to. Rád si připíšu do svého bločku sedm novejch zářezů.

Dojdu k místu, kde jsem spal a kde mi můj nevítaný budíček málem slintnul do pusy. Jen na to pomyslím, ošiju se. Hnus! Teď mě nic neohrožuje, tak si klidně vyndávám krabíčku s nábojema. Zombie po mně ani nevzdechnou.

„Jsem tady, vy zrůdy! Jsem tady!“

Nic. Jsou moc zažraní.

Klidně vyhodím bubínek a vysypu z něj prázdný nábojnice, který velmi pomalejma pohybama nahradím čerstvejma, ještě nevystřílenejma. Munice dochází. Tenhle svět je plnej míst, kde se dá další sehnat. A zadarmo. Jestli si Státy na něčem zakládaly, tak na zbrojení. Pamatuju si den, kdy jsem objevil bazuku. Statistika zabitejch rostla exponenciálně.

Zásobník plnej. Frajerským gestem, který stejně nikdo neocení, ho vrátím na místo. Rozkročím se a začnu palbu.

PRÁSK!

Mozek se rozstříkne ve vzduchu jak voda z ostřikovače trávníků. Zbylá šestice si ničeho nevšimne. Až na jednoho. Strčí do mrtvolky, aby mu nepřekážela při jídle.

„Pořád jenom lidí. Hnusnější, prohnilejší, ale pořádně stejně společenský!“

PRÁSK!

Další odpadá. Nikdo se za něj nepomodlí, nikdo z jeho hladovejch kumpánů ho nepolituje. Skoro si říkám, jestli máme právo na život. Ne, že bych se snad chtěl na místě zabít, takovou radost nikomu neudělám, ale když je tak vidím... Jakej je mezi náma a jima rozdíl? I my máme hlad. I my chceme zabíjet. Jen k tomu máme lepší zbraně. Je ale fakt, že nám proti nim stejně nebyly platný.

PRÁSK!

Měl tenhle rodinu, když byl ještě normální? Nezájímá mě to. Tohle už neřeším. Možná ze začátku. Tenkrát... To byla jiná doba.

PRÁSK!

Každej byl něčí syn, každej měl nějakou rodinu. Po dlouhých letech přežívání a strachu si akorát přejete žádnou rodinu nemít. Rodina znamená starost o člověka navíc. A stesk z jeho smrti. Nikdo nechce strádat. Poznal jsem spousty lidí, který si s nikým nic nechtěli začínat. Většinu jsem jich zabil.

PRÁSK!

Trochu ironie. Jako kdyby nestačilo, že se nám banda mozkocuců snaží ukázat pravej hodokvas. My se budem pěkně vraždit mezi sebou, protože pro těch pár přeživších je tahle planeta pořád malá. Zabíjíme se proto, že tenhle má lepší oblečení. Přitom hned za rohem je obrovskej obchod, ktorej ještě nikdo nevyrahoval. Zabíjíme se pro trochu jídla, který je v pustinách vzácný jak panenská blána, ale pořád je ho dost pro všechny. Konzervy přežijou i atomovou válku. Časy se změnily, ale my se dál navzájem odpravujem jak zvířata.

PRÁSK!

Musím vyměnit zásobník. Poslednímu je to putna. Krmí se šlachama mojí Francine. Nenechá se ničím rušit.

„Já ti dám dezert, ty hajzle!“

Kdysi mi jeden člověk – už taky není mezi náma – řekl, že nikdy nebude stejný zabít člověka a nemrtvýho. Tenkrát jsem s ním souhlasil. A souhlasím s ním pořád.

PRÁSK!

Zabít nemrtvýho je nuda. Ale zabít člověka... Když už to musím udělat, mám z toho radost. Lidí si ani nic jinýho nezasloužej. Ne, když se chovaj stejně... Co stejně! Ještě hůř než tyhle monstra. Nejsou nic jinýho než zombie s fungujícím mozkiem v makovici. Jestli někdo někdy řekl, že člověk bude zhouba lidstva, měl pravdu. Jestli to nikdo neřekl, říkám to já.

Večeře končí. S lehkostí tanečnicka po obrně stepuju k Francine. Leží na zemi s rozevřenýma očima i pajslem. Ty její krásný oči... Neviděl jsem ženskou, která by měla tak nádherný oči. Už jsem teda ženskou – alespoň tu klasickou, co za živa nehnije – neviděl hodně dlouho, ale i tak. Tohle byla moje jediná přítelkyně. I teď, posmrtně, na mě civí těma svejma uhrančivejma kukadlama. Tolikrát jsem s ní flirtoval. Vždycky povzbudivě zaržála. Svět se zdál snesitelněj.

Francininy zuby se obnaží. U zvířat je proměna rychlejší než u lidí. Co na tom, že má polovinu břicha vyžranou? Docela mě to děsí. Smrt si vzala dovolenou, anebo ji někdo sejmul. Ať tak nebo tak, pochybuju, že se kdy vrátí.

V zásobníku mám ještě pět kulek. Bude mi stačit jedna.

„Sbohem, kamarádko! Sbohem, pří... Ty svině!“

PRÁSK!

Člověk se o ní tejdny stará a ona by mu klidně uhryzla nohu. Mám chuť odprásknout ještě někoho. Rozhlídnu se po tábořišti. Není co zabít. Možná zkusím sejmout boha, ale ten

bastard by mi akorát nachcal do ksichtu. Obzorem projel rozeklanej blesk... Co říkám, za chvíli budu promočenej celej.

Všechny brašny, s kterejma se normálně táhla Francine, budu muset nýst zase sám. Přemejšlím, jestli něco z těch krámů nevyhodit, ale je to jako přemejšlet, že bych si strčil bouchačku do pusy a zmáčknul. Potřebuju všechno. Ještě než krámy posbírám, udělám zápis. Šestnáct zabitejch nemrtvejch a k tomu jeden kůň.

Očistím si botu, kterou jsem se prokopal až na šedý buňky mozkový. Hadr, kterej jsem k očistě použil, jim tu s radostí nechám. Je na čase se posbírat a vyrazit. Tolik prolitý krve přiláká zástupy hladovejch i tady v pustině. Město není zas tak daleko.

Dvě pistole, dvě krabičky nábojů – vážně s nima musím šetřit –, brokovnice, do který už nemám municí pár dní, ostřelovačka pro speciální příležitosti se stovkou nábojů, který si šetřím. K tomu nějaký jídlo, pití a další harampádí, který se vždycky může hodit. Zkontroluju, jestli je všechno v pořádku i s mým umaštěným balíčkem. Nikdo se ho ani nedotknul. Kdo taky? Kontroluju ho jen ze zvyku.

Jsem připravenej na cestu. Chlápek ověšenej zbraněma a pytlema. Jak kdybych hodlal vybrat banku. Na sobě kovbojský boty s ostruhama, široký kalhoty s třásněma, bílou propocenou košili s rozhalenkou a červeněj šátek kolem krku. Na hlavě klobouk. Kdybych to jenom trochu uměl s břitvou a neměl strach, že se podříznu, nosil bych i několikadenní strniště, drsný jak smirkovej papír. Ale takhle to prostě nechám růst, jak to jde. V minulým životě bych byl cirkusák, ale tady... Tady jsem někdo. I když pořád vypadám jak balík z velkoměsta, co si hraje na kovboje, s pistolí to umím a dokážu to každému pitomci, co by se chtěl hádat.

Stojím nedaleko Bostonu. Jsem vystrojenej jak na maškarní a táhnu se s krámama, až se mi záda prohejbaj.

„Město! Už si pro tebe jdu!“

Na koni bych tam byl hned. Pěšky to holt bude na dýl. S tím jsem smířenej. Dávno pryč jsou časy pivního břicha a nedomrlejšch nohou. Jo, nějaký pozitiva tenhle svět má. Některý je ale potřeba objevovat.

Jmenuju se Roy Gruber.

Ale říkejte mi Kovboj.

Líbí se mi to.

Jenom hra

Někdy si člověk prostě musí zvednout náladu. Míváš taky pocit, že se ti život podělal? Myslím, že každěj si tím sem tam projde. Ve světě, kde ti smrt doslova slintá na ramena a chce se do tebe zakousnout, je tenhle pocit přirozenej jak močení vestoje. Čas od času je ale silnější než obvykle. Hlavně když člověk ví, že smrti uniknul jenom o vlasek.

Na obzoru se začalo blejskat. Jasně, řeknete si, nic divnýho. Jenže když už jsou blesky zelený, je něco špatně. A to i na týhle verzi Země.

V obdobích, kdy na člověka všechno padá, každěj potřebujem odreagování. Já mám jednu oblíbenou zábavu. Stačí mi málo. Vyvýšený místo, třeba dvacetiposchod'ová budova, k tomu ostřelovačka, návnada a trpělivost. Jo a náboje! Cvakat naprázdno není taková psina. Nábojů do ostřelovačky mám dost. Možná jsem říkal, že si je šetřím. Nechávám si je přesně pro tyhle příležitosti. Ale mám zásadu! Nevystřílet víc jak deset. Deset je mezní číslo. Pak zábava končí. Někdy se musím hodně ovládat. Jestli jsem se ale v tomhle světě něco naučil, tak mít pevnou vůli. Bez tý se tady neobejdeš. Když nemá člověk pevnou vůli, přijde o všechno. Opravdu – o všechno. Chce to pravidla, principy, který se nesmí porušit. Stačí jednou polevit a končíš. Žádný další životy nejsou. Já si to ověřil zrovna ráno. Naboural jsem si spánkovéj režim. Kdybych měl větší smůlu, právě teď někomu vycucávám mozek rovnou ze skořápky. Musím bejt opatrnější. Neustále! To je všechno. Dodržovat vlastní pravidla. Jedno z nich je neusnout na volným prostranství. Chodci jsou všude a najdou si tě. Tak to prostě je.

Teď je mám v šachu. Návnada zabírá. Měl jsem vážně kliku. Živý zvíře se moc nevidí. Koza nevypadala z nejchytřejších. Dobře, spala, když jsem na ní narazil, ale i tak. Chytnul jsem ji snadno a dovlekl až sem. Původně jsem zamejšlel, že ji použiju pro vlastní potřeby, ale konzerv mám dost. Rozptýlení dostalo přednost.

Bekot se rozlejhá městem jak vřískot houkaček.

„Jen pojd'te, šmejdi! Pojd'te na hostinu!“

Můj hlas se šíří jak burácení boží. Až mě zamrazí. Lehnu si a vyčkávám. Trpělivost ale nedostává dvakrát zabrat. Koza přiláká první zombie skoro okamžitě. Jejich klátivá chůze je nezaměnitelná. Jak sraz geriatriků, co to sice myslí vážně, ale těla se stavěj na odpor.

První dobrovolník není žádněj krasavec. Ne, že by se mělo pořádat něco jako Zombie muž roku nebo Miss rozklad, ale stejně, na některý je lepší pohled než na jiný. Tenhle má hlavu zvrácenou v úhlu, kterej neumím geometricky vyjádřit. Ruku nechal nejspíš v zastavárně a jedna jeho noha je zaručeně kratší. Dalekohled na pušce mi dává za pravdu. Chodidlo prodal, aby měla rodina na nový hadry.

„Můžu ti říct, že tě hodně rychle zbavím trápení.“

Jak je asi daleko? Odhaduju to tak na sto padesát metrů. Žádná výzva. Dlouho jsem nezažil, že by foukal byt' jenom slabej vítr. Jako stfelba na sedící kachnu.

Zmáčknu spoušť.

Ta moje holka je vážně tichounká jak pšouk na královským bálu. Její zuby se zakousnou rovnou do kebuly. Na okamžik se zombie narovná. Ale většina lebeční náplně odejde na vejlet. Úžasný, jak se projektil dostává do těla. Ne, že bych to postřehl, ale ty následky! Tělo se odlepí od pevnýho podkladu, proletí a pozadu zase dopadne na zem. Jak kdyby někdo zatáhl za neviditelnej provaz. Bez zvuků. Hotovej němej film. Divadýlko mě baví. Je vzrušující. Jsem režisér vlastního malýho představení.

Návnada se činí. Bekot rezonuje zděšením. Ani se jí nedivím. Na jejím místě bych se modlil ke všem svatejm. Ze všech ulic se najednou vyhrne tolik chodců, že už chybí jenom transparency a bojovný hesla. Hádám tak osmdesát devadesát rachiticejch příšer. Boston

ještě nikdo pořádně nečistil. Ale přišel Kovboj. Škoda, že už mi zbejvá jenom devět nábojů do limitu. No, lepší než nic.

„Vítejte drazí a vážení! Šou právě začíná!“

Zacílím.

Terč padá. Výtečný výkon! Jak malomocnej kaskadér.

Mušku mám přesnou. Klidně vám to řeknu na rovinu. Jsem pyšnej na to, jak jsem ve střelbě dobrej. Před takovejma šesti lety byste to do mě neřekli. Asi bych to do sebe neřekl ani já. Ale časy se změnily. Svět se pohnul. A lidi se změnilí ještě víc. Homo sapiens si naordinovali hodně drsnou kúru.

Třetí mozek plní drážky dláždění. Jsem vážně dobrej! Davy to potleskem neocení. Nevděčný publikum!

Zrovna nedávno jsem se zamejšlel nad tím, jestli jde o kanibalismus. Určitě ne ve chvíli, kdy rvou na kusy zvířata – buď ti země lehká, Francine –, ale když se pustí do člověka, je to kanibalismus? Tohle je skoro filosofická otázka.

Čtvrtá flaška padá ze stěny a šest jich ještě zbejvá!

Jsou zombie jinej druh než my? Vědců jsem se zeptat nemohl. Je to o tom, jestli přijmem, že je změnila nějaká nákaza a jsou nemocný, anebo se na ně budem dívat jako na úplně novoj druh. První varianta je snesitelnější. Jinak je celá evoluce jeden obrovskej podvod.

„Fíha! To byl zásah!“

Že jsou tyhle projektily průrazný, to vím. Ale že až takhle... Sejmul jsem dva najednou! Za mámou zombie šlo i dítě zombie v šatičkách. Vyložená noční můra. Malá princezna se ti zakusuje do krku a rve ti tepnu, aby se pokropila čerstvou krví. Krev z tebe chlístá a ona se krmí jako největší francouzskej gurmán.

Šestka nebyla jeho šťastný číslo.

Nějak se nám to tu houfuje. Dost keců. Urychlím to. Už se mi ulevilo. Nic člověka nepovzbudí tolik jako střelba nemrtvejch jupíků.

Sedm.

Osm.

Devět.

A tomu se říká rychlopalba. Všichni tři dopadaj na zem v jeden moment. Aspoň představovat si to snad můžu, ne?

„Poslední výstřel je pro tebe, moje milá kozičko. Tímto bych ti chtěl poděkovat za výtečnou spolupráci! Svojí část si odvedla dokonale!“

Vystřelím. Lano se přetrhne. Pud sebezáchovy ji vede pryč od nemrtvých. Třeba bude mít štěstí a uteče. Asi by bylo humánnější, kdybych kozu na místě oddělal. Ale třeba se...

„Co to sakra je?!“

Uvědomím si, že řadama nemrtvejch, který se rozrostly na víc jak stovku pěšáků, se šíří zmatek. Přes zaměřovač zjišťuju...

„No to si snad děláš legraci, nebo co?!“

Mezi hordama nemrtvejch bastardů kličkuje asi patnáctiletý fakan.

Ave, Caesar, morituri te salutant!

Do háje! Musím mu pomoct!

Ano, muž, kterej se vydal tímhle světem sám, se rozhodne, že zachrání zadek smrkáčovi, co se rozhodl umřít. Zatím mu poskakování mezi lidožroutama vychází, je obratnej, ale jak dlouho si myslí, že mu to asi vydrží? Děcka! Nemaj rozum. Ani v týhle hnusný době neví, kam nestrkat ty svoje blbý palice!

„Zlato, dneska to bude víc než desítka. Trochu tě zahřejeme!“

Moje láska tiše šeptá. Šeptá mi o smrti a lepších časech.

Zombie odpadaj jak holky na maturitním večírku. Sem tam i nohy rozhodí.

Asi při šestým zašeptání si ten usmrkanec uvědomí, že se něco děje. Zastaví se. Větší pitomost by udělat nemohl. Těká mým směrem.

„Chceš zamávat, nebo co? Padej odsad', ty blbečku!“

Mám chuť mu střelit pod nohy – nebo do ruky –, aby se rozhejbal. Pak mě ale konečně zahlídne. Vidím ho dalekohledem. Jak kdyby stál hned přede mnou. Proč se sakra tváří tak našťvaně? Já bych se nenakrknul, kdyby mi právě někdo zachránil kejhák. Nemrtvý jsou pořád blíž a on místo útěku zvedá ruku, aby mi poděkoval.

„Jasně, nemáš... Prostředník?! Co na mě ukazuješ prostředník, ty potrate?! Já se tady štvu s tím, abych... Sakra! Ti ten prostředník ustřelím i s koulema!“ Hulákám tak, že to musí slyšet i můj učitel herectví. Pche, prej slabej hlásek!

Rozmejším se, jestli toho patnáctiletýho zmetka nesmazat. Nakonec před egem vítězí touha zachovat lidský plemeno. Parchant mezitím mizí kdesi v ulicích města.

„Co to sakra mělo bejt?“ Asi první zmetek, co není vděčnej za to, že mu někdo pomoh v nouzi.

Tady už mi pšenka nepokvete. Během pár hodin sem dorazí pěkně drsná bouře, o to se klidně vsadím. Menší procházka městem mi neuškodí. Nezajímaj mě památky, potřebuju útočiště. Zelená bouře... To vůbec nevěstí nic dobrýho. Přečkat ji venku mi zní jako sebevražda. Jaký účinky na mě takovej zelenej deštěk může mít? Pochybuju, že budou přšet žáby.

Sbalím si saky paky a slejzám dolů po požárním schodišti. Barák je plnej kancelářů a ty zrovna nedesignovali jako atomovej kryt. Něco líp situovanýho a hlavně míň otevřenýho se hodí víc. Byt, teplá postel. Tohle by se mi zamlouvalo. Trocha klidu vzácnějšího než zlato.

Seskočím z požárního schodiště, až mi trásně zavlajou a klobouk málem spadne. Patnáctiletý puberťák už čeká, aby mi jednu vrazil. Stihnu se uhnout a sám mu natáhnu takovou, že se zvedne do vzduchu.

Leží na zemi a drží si bradu. Možná začne brečet.

„O co ti sakra jde, smrade? Se chceš mermomocí nechat zabít? Do háje! Člověk ti zachráni život a ty mi ještě dojdeš dát přes držku? Neštvi mě a radši vysvětluj, nebo tě sejmu, jak ležíš! Výčitky svědomí bych kvůli tomu neměl, tomu věř.“

„To byla hra,“ šeptne tiše a dál si drží bradu. Chudáček, asi jsem mu roztrhnul ret. Ještě mu roztrhnu úsměv, šmejdovi!

„Hele, já vím, že mi máma říkala, že jestli budu po dědovi, tak budu hluchej už v padesáti. Ale mě ještě padesát není. Takže... Cože? Jaká hra, sakra?! Co to meleš?!“

„Hra. Hrajeme hru!“

„Jakou hru?“

„Každej mezi nima musí běhat. Kvůli odvaze... A je to taky sranda.“

Zírám na malýho poděsa jak z jara. Nedělá si ze mě srandu, na to je moc vyděšený. Radši bych, kdyby si srandu dělal.

„Zábava? Jaká sakra zábava? To chceš chcípnout, nebo co? Uvědomuješ si, že tyhle zrůdy si tě klidně daj k obědu a je jim fuk, jestli se chceš pobavit, nebo ne? Jednou zakopneš, a co pak? Budeš prosit maminku, aby ti pomohla? Co se to s tímhle světem stalo? To už ti vůbec nezáleží na životě?“

Stojím tu jak kazatel jediný pravdy a dívám se na umorousanýho pitomečka, kterému chybí jenom málo do toho, aby svojí maminku vážně volal. Vlasy slepený a umaštěný, očividně se o něj nikdo nějakej čas nestará. Když tohle všechno začalo... Mohlo mu bejt tak osm devět let. Ať mi nikdo netvrdí, že takovej parchant neví, jakou cenu má lidskej život. Takhle s ním hazardovat. Napálil bych mu kulku rovnou do hlavy, jak mě namíchnul!

„Hej, ty velkej blbečku!“

Mám takovej nejasnej pocit, že laskavý pojmenování patří mně. Otočím se. A je to tady! Delegace z Disneylandu. Jen místo cukrátek a balónků tihle hoši a děvčata třímají brokovnice, pistole, basebalky a řetězy. Dětskej gang New Yorku. Vlastně Bostonu. Patnáct spratků. Všechno děcka pod dvacet. Tomu nejstaršímu může být osmnáct. Právě on mě tituloval vybranou přezdívkou. Lídr party. Klidně si postává s rukama založenejma na prsou. Zbraně přenechal ostatním. Znak autority Novýho světa. Udělat ze sebe co nejsnadnější cíl. Vaky a všechno moje vybavení leží na zemi. Ruce mám volný. Lituju dvou věcí – že neumím střílet obouruč a že si hraju na kovboje, co se mu do bouchačky vejde jenom šest nábojů.

„Co to máš na sobě za hadry, kašpare?“ Dlouhý nečesaný světlý vlasy, černá kožená bunda, napasovaný gatě zpěváka z Village People, boty o hodně větší než chodidlo. Od něj tyhle urážky vážně štípají.

„Co jste zač, děcka?“

„Jsme páni tohoto města.“

To je tutovka. Jsem na natáčení přiblblý teenagerský komedie a tenhle koženej balík, co ze všeho nejvíc připomíná nebožku tetičku Ariel, je hlavní postava. Pochybuju, že ty fakaní uměj s bouchačkama zacházet, ale pokoušet štěstí se mi nechce. Hlavně je zbytečně nevyprovokovat. Nejpotupnější smrt v roce 2021 je z rukou živýho člověka. O to vážně nestojím.

„Jasně. Nějaký jméno, něco?“

Nesourodá skupina, kterou přece jen něco spojuje. Strach. A možná ještě víc. Skoro bych si tipnul, že to jsou chovanci děcáku, který od katastrofy žijou pohromadě. Nikoho jinýho nemají. Je to na nich vidět. Stojej při sobě.

„Kdo seš ty?“ Já nárok na otázky nemám. Mým úkolem je odpovídat.

„Turista.“

„Jo, jasně. Tak proč se nám pleteš do hry?!“

„Co furt máte s tou hrou? To jako myslíte vážně? Tady běháte mezi chodcema? Jste padlý na hlavu, nebo co?!“

„Uvědomuješ si, s kým mluvíš?! Jsme v přesile! Tak se na nás moc nevytahuj! Jo, hrajeme hru. Je to o odvaze a o schopnostech. Zdokonalujeme se tím. A taky se nenudíme.“

„A taky se... No já se snad zblázním!“

„Tenhle život je nuda! Potřebujem nějaký vzrušení. A tys nám to zkazil. Kev kvůli tobě neprošel zkouškou a bude ji muset opakovat!“

Já ho zastřelím. Na místě ho zabiju a je mi jedno, jestli to taky schytám. Kev už se odplazil a postavil se k bratrům a sestřím.

„Takhle žijete? Zkoušíte, kdo je větší borec? A co když některýho chytanou? Co pak?“

„O tomhle to je. Jestli to někdo nezvládne, není dost dobrej na to, aby mezi nás patřil.“

Ono nestačí, že hrozba číhá za každým rohem. Tihle smradí si ji sami vytvářej. Jsem tak staromódní, anebo jsou to vážně všechno idioti? Ne, maj jenom strach. Jejich oči je prozrazujou. Neví, co mají jinýho dělat, tak následujou svýho vůdce, Chytroně z Debilova.

Vzdávám to. „Fajn, co kdybysme tenhle sněm rozpustili? Nemám zrovna celý den na to, abych se vybavoval s holobrádkama, pro který má život cenu vystříkaný spermie.“

„To nebude tak snadný.“

„Jako co nebude tak snadný?“ Ten fakan si dělá hodně nebezpečnýho nepřítele.

„Pošpinils snahu jednoho z nás. Budeš to muset odčinit.“

„Já ti asi ustřelím palici, ty malej hajzle!“

„To sis nevšiml, že my držíme zbraně?“

„A to sis nevšim, že nás během chvíle obklíčí? Jak se odsad' asi dostaneš?“

Probudí se z transu. Úzká ulička se dvěma východama není nejlepším místem pro zanícenou konverzaci.

„Teď jsem na tebe docela zvědavěj, frajere. Pořád si myslíš, že tohle je hra?“

„Do boje!“ zařve mladěj Alexandr Velikej. Špatně vojsko vycvičil. Strach se snesl rychle jako zimní noc. Sami se zahnali do úzkých. Doslova. Docela mě zajímá, jak tu mohli tak dlouho přežít.

Nemrtvý se přibližují a jsou stejně nenasatný jako moje potřeba někoho zabít. Čas jednat.

Děcka se k sobě tisknou. Ani jedno nevystřelí.

„No tak dělejte něco!“ řve vůdce. Rada nad zlato.

„Po jednom šplhejte na požární schodiště! A nestrkejte se! Pomáhejte si! Jeden fakan ať jde ke mně! Jestli chcete přežít, tak mě poslouchejte!“ Dávám jasně najevo, že od teď to přebírám.

Autorita dospělýho má ještě váhu. Děcka se vrátily do dob, kdy měly rodiče. I tentokrát musí poslechnout. Víc než kdy jindy.

Přicupitá ke mně jedna holka. Umouněná a v roztrhaným tričku a stejně upravenejch kalhotech. „Budeš mi dobíjet kolty, jasný? Jakmile jeden vystřílím, znova ho naplníš. Jasný? Jasný?!“

„A-ano, pane.“ Hodná holka. Ještě by mohla zsalutovat.

„V mezičase můžeš taky vystřelit, jestli s tím umíš,“ ukážu na její brokovnici.

„To teda umím, pane!“ ohradí se uraženě.

„Paráda, lepší parťáčku jsem si nemohl přát! Ať mi sem některej z těch cucáků hodí pátku. Bude se hodit.“ Moje poslední slova odumřou v salvě, kterou moje pomocnice, snad šestnáctiletá, vyslala uličkou. Před chvílí v těch místech stála se zbytkem party. Její soukmenovci se zrovna v pěti snaží vydrápat na úzkej žebřík.

„Řekl jsem po jednom, vy idioti! Takhle tu všichni zdechnete! A ty, děvče,“ obrátím se na dívku, která se překvapeně zvedá ze země, „mi příště klidně řekni, že jsi s tím ještě nestřílela. Radši mi dojdí pro tu pátku. Budeš nabíjet.“

Moc kecám! Moc kecám! Míň keců, víc výstřelů!

Nemrtvý se snášej k zemi jak listí z podzimního stromu. Celá scéna v sobě skrývá něco poetickýho. Tucet dětí, co se snaží vydrápat po jednom žebříku, jedna malá holka, co mi mění náboje, baseballová páłka, kterou svírám v druhý ruce, poměrně úzká ulička a hrnoucí se nemrtvý, co chtěj naše vnitřnosti. A do toho zamračený nebe, v dáli zelená bouře. Poetický, že by i Charles Baudelaire vystřízlivěl.

Výstřely tiší chrčení nemrtvejch takovým hlukem, až se děcka krčí. Pochybuju, že vůbec věděli, jak výstřel zní. Hrajou si na hrdiny, ale vůbec si neuvědomujú, v jakým srabu se celejch pitomejch šest let nacházej. Jak tu, sakra, tak dlouhou dobu přežili?

Holce to docela jde. Mění náboje rychle, i když ji stejně křikem popoháním. Začíná jít do tuhýho. Je jich moc. Nemám dost kulek. Ani dost času. Ohlídnu se po dětech. Žebřík najednou vyjede nahoru. Jak se tam všichni dostali tak rychle? Kulky se zarejavaj do měkkejch lebek mejch pohyblivejch terčů a já řvu na ty malý skrčky: „Spusťte ten žebřík dolů!“ Ale sám nečekám, že to udělaj. Nejsm moc překvapenej. Rozhodně ne tolik jako moje malá... ne, nabíječka asi není nejvhodnější slovo. Úplně zapomíná na svůj úkol. Nedivím se jí. Všichni ji zradili. Koukají na ni ze svýho bydla, ani nemuknou. Jen Kevin má koule na to, aby nám vracel pohled. Ostatní se odvracej. Toho týpka, co jim šéfuje, bych na místě rozsekal. Ale k jeho obrovskému štěstí – a mojí velký škodě – není na podobný srandy čas. Zůstává jediná naděje. Zmizet odsad, dokud ještě máme nějakou reálnou naději, že naše zadky zůstanou na správnejch místech. A stejně tak zbytek těla.

Rychlej sken mi prozradí, že severní konec uličky je míň ucpanej. Ale ty potvory se houfujú dál. Cejtí maso. Šklebí se na nás ve vítězoslavnejch grimasách. Co na tom, že jim hniající vnitřnosti cákaj všude kolem? Co na tom, že se jejich obnažený kosti brousí o asfalt?

Co na tom, že jim vidíte skrz hrudník? Tyhle kreatury se jdou nažrat a nějaký dekorum je jim totálně ukradený.

Všude kolem je spousta prasátek, co si žijou svoje malý prasečí životy. Ne, neřeknu vám, proč mi v hlavě vyskočilo dvojverší od Beatles. Prasátka neprasátka, úprk začíná. Hodím batoh na ramena a na holku zařvu, ať vezme jezdecký vaky. Potřebuju volný ruce.

V pravý kolt, v levý pálka. Cesta za svobodou začíná.

Šestiraňák je skvělá zbraň. Ale někdy není čas nabíjet. Pálka zasviští vzduchem. Po prvním máchnutí končí opracovaný dřevo nechutně zanesený. Zadělá se ještě víc. Nevím čím to, ale jejich lebky jsou měkčí, než by měly bejt. Některý explodují jak zralý granátový jabko. Ohlídnu se. I když se mi to často nestává, překvapením vyjeknu. Jeden pěkně rychlejšmej je hned za mnou. Klidně by mi mohl čornout šrajtofli ze zadní kapsy. Loktem mu dám najevo, že o jeho společnost nestojím. Zpomalí ho to. Neplýtvám na něj kulkou. Tu dostane borec přede mnou. Asi nějakej basketbalista. Měří nejmíň dva metry. Když dopadne, země se zatřese.

„Tohle zvládnem,“ říkám si. A snad by to i byla pravda, kdyby do ulice nevystoupil celej zájezd ze Zombistánu. To je z toho, že si nějakej idiot chce zastřílet na živej terč a použije kozu jako návnadu.

Jsou jich mraky. Nemáme šanci. Úzká ulička. Nejmíň deset za náma. Před sebou nic moc lepšího. Malá chlapecká kapela se rozrůstá na kostelní sbor. Spoušť mačkám na prázdno. Baseballová pálka sviští vzduchem. Prostor na rozmach se zmenšuje. Cesta uzavřená.

Udeř hrom.

Podívám se dolů. Moje malá kamarádka. Skoro jsem zapomněl, že má taky mozek. A brokovnici. Rozprášila dva zombivce v popředí.

Naděje, ta mrcha jedna nenechává, si to zase chce rozdat.

„Došly mi náboje!“ zakvičí holka.

„Tohle je opakovačka! Zapumpuj!“

To má z těch pitomejch filmů. To já v jejich věku jsem... Do těchle debat se radši nebudem pouštět.

„Miř jim na hlavy!“

Najde v sobě sílu. Po dalším výstřelu se ani nemusí sbírat ze země.

Prostor se pročistil a já můžu manévrovat. Pálkou kolem sebe mlátím jak Babe Ruth v nejlepších letech. Jeden homerun za druhým. Stěny kolem chytaj novej nátěr, za kterej by se nemusel stydět žádněj lepší sprejer. Abstrakce jak od Pollocka.

Najednou jsme venku. Skoro. Před náma jedinej. Belhá se hodně, hodně pomalu.

„Tehle je můj,“ varuju holku, která vyhodila prázdnou nábojnici a chystá se pokračovat v krasojízdě.

Dávám si na čas. Jeho chrčení se stupňuje. Půlkou obličej se usmívá. Jako kdyby věděl, že je vítěz. Zastavím se tři kroky od něj. Připravím se. Víím, že tehle nebude s falší. Bude přímej. Pěkně pomalej, nadejchanej jak čerstvá trvalá sedmdesátiletý stařeny na lovu zajíčků. Pokrčím kolena. Ještě dva kroky. Napřáhnu. Opravdu pořádně, jako bych si chtěl vytočit pánev. Dívám se na míč. On se dívá na mě. Jsme tu jenom my dva. Ještě jeden krok. Jen pojd', míčku. Pojd'. Takovej odpadl ještě na stadionu Dodgers – vlastně Red Sox – neviděli. A taky nikdy neviděj. Přesto slyším, jak ochozy ztichly. Tohle je moment slávy. Moment, po kterým se lidi zapisujou do historie.

A je to tady. Rozpřáhnu se a udeřím. Přímej zásah. Míč se oddělil od podstavce a letí, letí, ochozy explodují nadšením, a pálkař... se nechal unýst. Pálka se zlomila a hlava rozhodně neuletěla. Prostě jenom... zmizela. Alespoň ve svý původní podobě. V nový podobě se objevila... všude. Nejásám. I když jsme z uličky vyvázli, hordy jedlíků maj pořád zájem účastnit se soutěže, kdo dojí jako první. Nemíním udělat někomu radost a dopřát mu hlavní

cenu. Chytnu holku za rameno a nasměřuju ji k nedaleký bytovce. Rychlý rozhodnutí. Bytovka mi padla do oka jako první. Domu nechybí vchodový dveře. Pro úkryt jak stvořený. A jestli bude něco vevnitř? Budu vědět, jak s tím naložit.

Holka se na mě podívá. Chci na ní zařvat, ať běží, ale něco v těch jejích očích... Tak nevinný! Tak... dětský. Mám co dělat, abych se nerozbrečel. Ona má slzy na krajíčku. Bezmezně důvěřovala. A pak ji opustili. Zradili. Znáám ten pocit moc dobře. Za slzama snad najdem i vztek. Pořádněj vztek! Ten fakan, co vytáhnul žebřík, hodně draze zaplatí.

„Kamarádi mě tam nechali,“ konstatuje plačtivě. Co jí na to mám říct?

„Já vím, děvče. Lidi jsou svině. Mrzí mě, že jsi na to musela přijít zrovna takhle, ale jestli se tady budem producírovat, budem mít dost vážný problémy s tím, abysme drželi pohromadě. Víš, co myslím?“ řeknu a ukážu na mamlase, co i bez rukou a nohou zvládá pohyb naším směrem.

Uvědomí si, že není čas na smutnění. Běžíme do relativního bezpečí. Dívka se otáčí. Asi čeká, že se parta objeví hned za ní, že se jí všichni omluví. Dětská naivita. Nebo jenom naděje? Vykopali jsme válečnou sekeru. Jestli nějakýho malýho parchanta uvidím, jak se plouží kolem, nemrtvý budou jeho nejmenší problém. Už jenom pro oči tý smutný holky. Pro patnáctiletý tele, který mi zachránilo život.